

Als een coureur door Vlaanderen

Het Vlaamse wielerseizoen verloopt dit jaar heel anders. Grote klassiekers als de Ronde van Vlaanderen zijn afgelast. Wie toch het wielergevoel wil ervaren, kan zelf met de fietsde kasseien en hellingen opzoeken.

TEKST EN FOTOGRAFIE FLIP VAN DOORN

Net als andere wielierliefhebbers tel ik elke winter af naar de dag waarop het Vlaamse wielerseizoen begint. Traditioneel is dat eind februari, met de wedstrijd Omloop Het Nieuwsblad. Meneer pastoor zegent het peloton en dik ingepakt vertrekken de renners. Zo ging dat dus ook dit jaar. Maar een volgende wielervedstrijd zit er voorlopig niet in en ook de Ronde van Vlaanderen, het onbetwiste hoogtepunt, is afgelast.

We kunnen nog wel zelf met de racefiets eropuit, al is het in eigen land. En als de ergste crisis over enige tijd hopelijk achter de rug is, kun je je alsnog stukbijten op de Vlaamse Koppenberg en de Kemmelberg, en jezelf door elkaar laten schudden op de kasseien. Deze drie routes in Vlaanderen laten de wielertoerist het best beleven wat profrenners ervaren.

Route 1: Scherprechter

Locatie: Toerversie Ronde van Vlaanderen, rode lus (korte variant) rond Geraardsbergen.

Afstand: 60 kilometer, daarin zitten vier hellingen waarvan twee met kasseistroken.

Dwars door de stad Geraardsbergen stroomt de Dender. Vanaf de rivieroever zijn er alleen wegen omhoog. De bekendste klim is de Muur van Geraardsbergen, een steile scherprechter in de Ronde van Vlaanderen. Die koers heb ik zo vaak op televisie gezien dat ik de aanloop naar de Muur op mijn duimpje ken. Ik fiets de rivier over, door de licht oplopende Brugstraat en met een zigzag over de Markt, vervolgens linksaf de Vesten op. Aan het einde rechts en dan begint het echte werk. De wegwijzers met 'Muur' erop hadden er niet hoeven

staan. Waar kasseien liggen en de weg pittig omhoog gaat, daar moet ik zijn.

Vroeger lag de Muur van Geraardsbergen op nog geen twintig kilometer voor de finish van de Ronde van Vlaanderen. Zelfs de profs kwamen hier op de steilste stukken niet altijd fietsend boven. Legendarisch zijn de beelden van coureurs die over spekglad geregende steentjes met de fiets op de nek naar boven strompelen. Meer dan eens viel hiër de beslissing in de wedstrijd. Maar het parcours is gewijzigd.

Na een scherpe bocht naar links begint het steilste deel, waar de Muur zijn naam alle eer aandoet. Voor me rijdt mijn lief. Ze is naar haar lichtste verzet geschakeld en stamp dapper door. Ik kan haar wiel niet bijhouden. Ze is een paar jaar jonger dan ik, en ik vind het al heel wat dat ik als vijftiger mijn matig getrainde lijf hier naar boven

Reizen

weet te worstelen. Wanneer café 't Hemelrijk in zicht komt, weet ik dat ik het ergste heb gehad. Ik kan weer wat versnellen. Het achterwiel van mijn lief blijft buiten bereik, desondanks voelt het als een overwinning als ik fietsend de kapel op de top bereik.

De afdaling is nauwelijks lang genoeg om op adem te komen, want pal achter het dorp Atembeke doemt al de Bosberg op. De weg omhoog is breed en lijkt daardoor minder steil, maar schijn bedriegt. Op de grote kasseien komt mijn voorwiel soms omhoog en als ik mijn gewicht te veel naar voren verplaats, slipt mijn achterwiel door en ondertussen moet ik druk op de pedalen blijven houden. Maar ook de Bosberg bedwing ik, al moet ik andermaal in mijn lief mijn meerdere erkennen.

We dalen af, steken over naar de westelijke oever van de Dender en strijken neer op een bankje om een stuk mattentaart te eten. De vulling van dit streekproduct bestaat uit een mengsel van melk en karnemelk met eieren en amandelen. Krachtvoer van de bakker uit Geraardsbergen.

De wegen zijn smal en golven langs hagen naar beekdalen en slaperige dorpjes. Landjes waar paarden grazen, een fruitboomgaard, fietsers die groetend hun hand opsteken. De weg brengt ons naar de kasseien in de dorpskern van Everbeek-Beneden, waar ons in staminee 't Fameus Verleden een lunch wacht. Terug in Geraardsbergen hebben we genoeg energie over om nóg een keer de weg omhoog te kiezen. Nu geven we op de top bij 't Hemelrijk toe aan de verleidingen op de bierkaart.

Route 2: Hoogmis

Locatie: Toerversie Ronde van Vlaanderen, blauwe lus rond Oudenaarde.

Afstand: 78 kilometer, met daarin negen hellingen waarvan zes met kasseistroken, plus een glooiende kasseistrook.

De meeste kuitbijters van de Vlaamse Ardennen liggen ten zuiden van de stad Oudenaarde. In het grensgebied van Vlaanderen en Wallonië volgen ze elkaar snel op. De beruchtste is de Koppenberg nabij het dorp Melden, maar volgens de statistieken is de Paterberg vlakbij het dorp Kluisbergen net even zwaarder.

Wij beginnen in Oudenaarde, bij het bezoekerscentrum en wielermuseum Centrum Ronde van Vlaanderen. De vaste expositie toont alle facetten van 'Vlaanderen Mooiste'. Er is een koerscafé en een

Afzien

De hellingen zijn soms zo steil dat je wel moet afstappen, maar voor een matig getraind iemand zijn de routes goed te doen.

rondeshop, er zijn professionele racefietsen te huur en douches voor na afloop.

De blauwe lus doet alle beklimmingen uit de finale van de Ronde aan. Na een paar kilometer infietsen langs de Schelde zien we het bordje dat ons dirigeert naar de eerste helling. De Oude Kwaremont is ruim twee kilometer lang en heeft een gemiddelde stijging van 4,2 procent, met 11 procent op de steilste stukken. Slordig neergesmeten kasseien of niet, het hellingspercentage ligt me en nu kom ik als eerste boven. De weg komt uit bij de Ronde van Vlaanderenstraat. Daar blijkt waarom Vlaamingen de Ronde ook wel 'de hoogmis' noemen: er staat een monument voor oprichter Karel van Wijnendale en de namen van alle winnaars – mannen en vrouwen – pronken als eerbetoon op het asfalt.

Op de Paterberg moet ik mijn lief weer

De wegen zijn smal en golven naar slaperige dorpjes

voor me dulden, maar ik hoef niet af te stappen. Dat is anders als ik een paar kilometer verder de Koppenberg op wil. Schamen hoef ik me niet; zelfs een paar goed getrainde Vlamingen stranden. Ze rijden hier vaker en weten hoe verraderlijk de klim is, vooral na regen. De rest van de dag is het zalig ploeteren door schoon boeren-

oevers van de Schelde. Wind tegen. Net als de coureurs moeten we nog dik tien kilometer terug naar Oudenaarde. Maar zij hebben drie keer de Paterberg en twee keer de Koppenberg beklommen. Voor ons was één keer meer dan genoeg.

Route 3: Steenslag

Locatie: Toerversie van Gent-Wevelgem, rode route rond Kimmell.

Afstand: 100 kilometer, met daarin elf hellingen en drie onverharde plugstreets.

Waar de finales van de meeste Vlaamse koersen zich in een klein gebied rond Oudenaarde afspelen, leidt het parcours van de klassieker Gent-Wevelgem naar een andere kant. Het West-Vlaamse Heuvelland ten zuiden van Ieper schuurt tegen de Franse grens aan. Middelpunt is de Kimmellberg, tot in de wijde omtrek te zien. Op de flanken verbouwen wijnboeren druiven, veldwegen bedienen wandelaars. Ook ligt er een Franse begraafplaats waar de resten van meer dan vijfduizend soldaten uit de Eerste Wereldoorlog rusten.

De gemarkeerde route vanuit Kimmell telt twee lussen. De blauwe van 28 kilometer geldt als opwarmertje, op en neer naar de prachtige stad Ieper, die na zware bombardementen in de Eerste Wereldoorlog in middeleeuwse luister is herbouwd. Wij houden het bij de 100 kilometer van de rode route. De meeste klimmetjes zijn glooiend, al is er nauwelijks een meter vlak. De eerste zware klim is de Scherpenberg, met een helling van gemiddeld 9 procent. De hobbeldie de Vlamingen betitelen als Zwarteberg noemen wij Mont Noir, hij ligt aan de Franse kant van de grens.

Terug in België wacht de zuidoostelijke lus door de omgeving van Ploegsteert. In plaats van kasseienwegen liggen hier onverharde stroken van hard zand met steenslag. Het klapstuk is weer zo'n legendarische helling waarop wielergeschiedenis is geschreven. Opnieuw stuiterende voorwielen, opnieuw mijn lief die harder naar boven trapt en opnieuw komen we fietsend boven. Meteen na de afdaling mogen we weer omhoog en is het niet ver meer naar startplaats Kimmell. Vlaanderen heeft de laatste druppels zweet uit onze lijven gewrongen. ■

land, modderige wegen voeren langs glooiende akkers en weilanden. De routepijlen hebben we hard nodig, op de smalle passages is het soms moeilijk oriënteren. Een langgerekte kam van heuvels loopt van west naar oost. Of de helling nu Muziekberg, Kruisberg of Hotond heet, in feite beklimmen we steeds opnieuw diezelfde heuvelrug.

Een fijne afdaling met mooie vergezichten en nauwelijks autoverkeer leidt naar Ronse, daar wacht een stevige lunch in de Passage – een voormalige kerk die is omgebouwd tot eettempel vol winkeltjes en horeca. En daarna weer omhoog.

Beklimmingen die we kennen van televisie, maar nu zonder rijen supporters. De laatste in de rij is de Kluisberg. Mijn benen lopen vol, maar ik vertik het af te stappen. Een korte afdaling brengt ons terug naar de

Uit & thuis

Vervoer:

Oudenaarde ligt op ruim 200 kilometer van Utrecht. Met de trein doe je er drieënhalf uur over. De Kimmellberg ligt op 270 kilometer van Utrecht, de nabijgelegen stad Leper is binnen vier uur te bereiken per trein.

Fietsroutes:

Op de site Cycling in Flanders staan veel fietsroutes, inclusief accommodaties. Vanuit Oudenaarde vertrekken drie routes die het parcours van de Ronde van Vlaanderen volgen. In de gids *De mooiste rondes* staan alle details. Met een te huren chip kun je je tijd registreren op de beklimmingen van onder meer de Muur van Geraardsbergen, de Kruisberg en de Koppenberg. Een fijnmazig netwerk van fietsknooppunten maakt het mogelijk zelf een route uit te stippelen.

Overnachten:

Campings zijn er niet overal, wel veel hotels en B&B's waar niemand vreemd opkijkt van gasten in wielertenu die hun fiets veilig willen stallen. Nieuw is het Hotond Sport-hotel op het hoogste punt van de Vlaamse Ardennen.

Reisreportages worden soms (deels) betaald door derden. Zij hebben geen invloed op tekst en vormgeving.